TOVERI
(THE COMRADE)
The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office 7th and Commercial St., opposite Post Office

Post Office Address: Toveri, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela, K. E. Heikkinen, Geo. Gratchef.

Phones: Office 365; Editorial Department 832.

Entered as second-class mail matter July 13, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Venäjän nälkäuutiset ja diplomatia

Porvarillinen sanomalehdistö on taas ahkerasti levittänyt kauheita juttuja Neuvosto-Venäjältä. Pohjana jutuille on se tosiasia, että ankara kuivuus on vallinnut Volgan varsilla, niinkuin monella muullakin seudulla Europassa. Kahtakymmentäviittä miljoonaa ihmistä odottaa varma kuolema, kolera tappaa läjittäin ihmisiä Moskovan kaduille, Pietarissa vallitsevan kylmyyden takia on kaikki puutalot poltettu (heinäkuun pakkasissa!), jne. Näin rummutetaan tällä haavaa.

Tämän tavattoman hädän keskellä ilmestyy kuitenkin pelastusenkeli, Herbert Hoover, joka ilmottaa Maksim Gorkijn vetoomuksen johdosta venäläiselle lähetystölle, että Amerika suostuu avustamaan Venäjää ehdolla, että vapautetaan Venäjällä olevat seitsemisen sotavankia. Hoover sanoo puhuvansa Amerikan kansan nimissä. Jos kuitenkaan vankeja ei lasketa vapaaksi, kielletään avustus, ja miljoonat nälkääkärsivät joutavat kuolla nälkään. Kohta tämän jälkeen annetaan tieto, että valtiosihteeri Hughes on lähettänyt suoranaisesti Neuvosto-hallitukselle osotetun nootin, jonka sisällöstä ei anneta muuta tietoa kuin että siinäkin vaaditaan amerikalaisten vankien vapauttamista. Tämä tuntuu omituiselta siihen nähden, että neuvosto-hallitus on ilmottanut olevansa valmis neuvottelemaan vankien vapauttamisesta heti kun Yhdysvaltain taholta tehdään sen johdosta virallisia esityksiä.

Tämmöisille tiedonannoille on vaikeata kiinnittää vakavata huomiota, sillä olemme tottuneet siihen, että kaikenlaisilla "selityksillä" ja "tiedonannoilla" tätä ennen on johdettu suurten joukkojen huomiota toisiin asioihin kuin niihin mitkä todella ovat kysymyksessä. Venäjän kysymys on koitunut lankeemukseksi monille hallituksen edesottamisille. Kun Neuvosto-Venäjä virallisessa nootissaan suositti Yhdysvaltain hallitukselle rauhallisen kauppavaihdon alkamista, koska Venäjä aina on ollut ystävällisissä suhteissa Amerikan kansaan, vastattiin täältä, että Yhdysvallat ei tahdo olla missään tekemisissä hallituksen kanssa, joka ei anna takeita yksilölliselle kauppa- ja elinkeinovapaudelle, toisin sanoen, kauppasuhteista ei tule mitään ennenkuin Venäjä luopuu kommunistisista periaatteista. Muistamme mitä melua sanomalehdistö piti tämän vastauksen johdosta. Se koetti luoda laajoihin joukkoihin käsityksen, että Neuvosto-Venäjä on polvillaan ja rukoilee Amerikan kauppaa pelastuakseen varmasta häviöstä ja että kun Amerika vastaa rukouksiin kieltävästi ei Venäjällä ole muuta keinoa edessä kuin luopua kommunismista ja alistua Amerikan finanssimiesten tahdonalaiseksi. Mutta neuvosto-valta tunsi voimansa ja arvonsa ja esiintyi sen mukaisesti. Neuvosto-valta osotti pian olevansa asemassa, jossa sen ei ole pakko tyrkyttää diplomaattista yhteyttä, ja on sittemmin suhtaantunut äänettömyydellä Yhdysvaltain hallitukseen. Tämän noottien vaihdon jälkeen Yhdysvaltain diplomatia joutui kiusalliseen asemaan. Täydellinen eristäytyminen niinkin suuren maan kanssa kuin Venäjä tulisi kuitenkin ajanoloon mahdottomaksi taloudellisista, kaupallisista ja poliittisista syistä. On olemassa kansainvälisiä suhteita joita ei voida sivuuttaa ylimielisyydellä, ja tämä tultiin pian huomaamaan. Senaattori Francen Venäjän matka järjestettiin, ja niin epäviralliseksi kuin hänen matkansa onkin selitetty, on sillä ollut vissi diplomaattinen tarkotuksensa. Ja niin pian kun hän astuu Venäjän rajojen tälle puolelle kuulemme hänen julistavan olevansa edelleenkin sitä mieltä, että kauppasuhteisiin neuvostohallituksen kanssa on viipymättä ruvettava.

Neuvosto-Venäjä oli taas voittanut diplomaatiassa. Hughes lähettää nootin, jonka sisältöä ei ilmoteta. Laajoille joukoille annetaan vain se käsitys, että kysymyksessä on muutaman vangin vapauttaminen. Samoihin aikoihin kuumenevät sähkösanomalangat Riian, Räävelin ja Helsingin uutisfapriikeista lähetetyistä Venäjän nälänhätää koskevista sepustuksista.

Neuvosto-Venäjällä on puutetta. Sen tiedämme. Kuinka muuten voisikaan olla seitsemän vuotta kestäneen alituisen sodan jälkeen, joka on kysynyt kaiken tarmon. Katovuosi kaikkien kärsimysten päälle luonnollisesti on ankara isku Venäjän urhealle köyhälistölle, ja mitä muuta toivoisivat verenhimoiset imperialistit, kuin lisää vastoinkäymisiä köyhälistövallalle, voidakseen hätätilaa hyväkseen käyttäen toteuttaa ahnaat pyrkimyksensä Venäjään nähden. Kuin nälkäiset sudet vaanivat he nytkin tilaisuutta antaakseen kuoliniskun neuvostovallalle hätätilaa hyväkseen käyttäen. Mutta heidän toiveensa eivät tule täyttymään. Uutiset Neuvosto-Venäjän hädästä ovat liioiteltuja. Heinäkuun 26 p:nä nimittäin saapui Moskovasta kipinäsanoma Berliniin, jossa syytetään, että ulkomaisessa sanomalehdistössä levitetyt huhut Venäjän nälänhädästä ovat liioiteltuja. Kuivuus on tuhonnut laihot eräissä Volgan maakunnissa, mutta muualla Venäjällä toivotaan parempaa satoa kuin ykhtenäkään vuotena sitten 1916. Neuvosto-hallitus on ryhtynyt tarmokkaisiin toimenpiteisiin hädänalaisten tilan lieventämiseksi salaamatta mitään tosiasioita. Ja mitä apua neuvosto-valta toivookin ulkomailta, on se siitä tietoinen, että apua ei tule imperialisteilta ihmisystävyydestä, elleivät avustusta hanki suuret kansanjoukot, jotka ovat myötätuntoisia köyhälistö-vallalle ja joiden tekoja kannustaa ihmisyys eikä voitonhimo.

Nälkäuutisten liiotteluun kannustaa ennenkaikkea halu entiseen tapaan kuvata olot Venäjällä mahdollisimman synkin värein ja kiinnittää laajojen kansanjoukkojen huomio pois edesottamisista, jotka liian räikeästi paljastavat hallitusklikkien diplomatian kurjuutta.

KUKA OMISTAA AMERIKAN?

On mieltäkiinnittävää lukea kapitalistisessa sanomalehdistössä lausuntoja, joissa pelon sekaisella napinalla todetaan Yhdysvalloissa sellaisten raharuhtinaitten luokan syntyneen ja kasvaneen, jonka mahtia "tasavaltainen Amerikan kansa" ei tavallisilla demokraattisilla menettelytavoilla enää pysty vastustamaan. Tällaisesta antaa valaisevan esimerkin The Portland Telegram, joka joitakin päiviä sitten johtavassa artikkelissaan kertoo seuraavaa:

"Koko mailman varallisuus on arvioitu $750,000,000,000:ksi, josta Yhdysvaltain uskotaan omistavan kolmannen osan, eli $250,000,000,000. Nimellisesti tämän summan mukaan Yhdysvaltain asukkaat keskiarvoisesti rahallisessa suhteessa olisivat kukin kohdaltaan $2,400 arvoiset. Sanaa "keskiarvoisesti" käytetään vain kuvaannollisesti, sillä omaisuussuhteet ovat nyt Yhdysvalloissa sillä kannalla, että sellaisia kuin keskiarvoisia omaisuuden omistajia ei täällä enää lainkaan ole olemassa.

"Rikkain mies Yhdysvalloissa, ja sivumennen sanottuna myöskin koko mailmassa, on John D. Rockefeller, jonka omaisuuden arvon lasketaan nousevan yli $2,400,000,000:n. Toisin sanoen hän omistaa yksin yhtä paljon kuin miljoona kuviteltua "keskiarvoisesti" omistavaa kansalaista, eli yhden prosentin koko kansallisomaisuudesta. Tämä merkitsee sitä, että 100 Rockefellerin kaltaista miestä voisi ostaa koko Yhdysvallat, s. o. omistaa kaikki mitä siinä omistamisen arvoista on. Rockefellerin vuotuiset tulot nousevat $140,000,000:iin laskelmien mukaan, jonka on tehnyt New Yorkin kaupungin tilien deputykomissioneeri. Henry H. Klein. Tulojen verotusta varten Rockefeller kuitenkin täyttää raportin, josta ilmenee vuotuisten tulojen kokonaissumman kohoovan vain $40,000,000:iin. (R. siis varastaa hallitukselta $100,000,000:n tulojen verot salaamalla raportissa todellisia tulojaan.)

"Yhdysvalloissa on yli 40 perhettä, joista kunkin omaisuuden kokonaisarvo nousee yli $100,000,000:n; yli 100 perhettä, joista kunkin omaisuus kohoo yli $50,000,000:n ja yli 300 perhettä, joista kunkin omaisuus kohoo yli $20,000,000:n. Professori W. I. Kingin laskelmien mukaan omistaa 2 pros. Yhdysvaltain asukkaista 60 pros. maan kansallisrikkaudesta, 33 pros. asukkaista 35 pros. ja 65 pros. asukkaista 5 pros.

"Amerikan vallankumouksen aikana Amerikan rikkaimpien kansalaisten vuotuiset tulot eivät nousseet muuta kuin vähän yli $100,000:n ja niitäkin oli silloin vain kaksi. Niitten päivien jälkeen on ollut rikkaita amerikalaisia, jotka eivät ole empineet kuluttaa yhdessä ainoassa ateriassa tuota summaa. Kolme Rockefellerin tapaista miestä olisi vallankumoussodan lopussa voinut ostaa koko silloisen Amerikan, jos Amerikan kansalaiset silloin olisivat keskimäärin olleet $2,400:n arvoiset.

"On varmaa, että kukaan Amerikan Yhdysvaltain tasavallan perustajista ei milloinkaan kuvitellut, että tasavaltainen hallitusmuotomme tekisi mahdolliseksi yhdelle miehelle hänen elinaikanaan haalia kokoon yhtä sadatta osaa koko kansallisesta rikkaudesta omiin käsiinsä, eipä edes sadan miljoonan dollarin omaisuuttakaan, eikä edes yhden ainoan miljoonan vuositulojakaan. Mutta otaksukaamme, että Mr. Rockefeller on 'ansainnut' elämässään 75:nä vuotena. Silloin keskiarvoisesti laskien hän kunakin vuotena olisi "ansainnut' $32,000,000. Mr. Rockefeller olisi omasta taskustaan voinut maksaa kahdenkin vallankumoussodan kustannukset ja vielä senkin jälkeen olisi hänellä taskussaan jälellä $900,000,000:n omaisuus — mikä tosiaankin olisi tarpeeksi miehen sellaisen, joka köyhästä on alottanut, pitämään tyytyväisenä.

"Tässä vertailussa on Mr. Rockefellerin omaisuutta pidetty esimerkkinä vain vertailun vuoksi siksi, että se tarjoo räikeimmän esimerkin tasavallastamme ja mitenkä se käytännöllisessä toiminnassa on kulkenut kauaksi niistä periaatteista, jotka aikoinaan esitti Montesquieu ja joille periaatteille meidän esi-isämme hallituksemme rakensivat tarkotuksella taata jokaiselle kansalaiselle riittävä määrä rikkautta eläkseen. Tässä mielessä Amerikan kansa Washingtonin aikoina oli mallikelpoinen. Oli vain harvoja köyhiä, harvoja rikkaita ja harvoja lukutaidottomia Amerikassa v. 1776.

"Voi käsittää, jos mies vuodessa voi yksinään tuottaa tuhansia, mutta sen sijaan on vaikea ymmärtää kuinka hän voi tuottaa miljoonia. Tämä seikka sietää vakavaa tutkimista erittäinkin nyt, kun meidän selkämme on painunut kumaraan velkojen taakan alla ja kun olemme pyrkimässä takaisin niihin periaatteisiin, jotka innostuttivat Yhdysvaltain tasavallan perustajia (Tämä lause on pikkuporvarien asioitten tuntemattomuudesta johtunut utopistinen lausunto — Suom.). Tämä on joko julistettava oikeudenmukaiseksi, tai sitten järjestyksellisen prosessin kautta poistettava" (Porvarillisen demokratian harhakuvia — Suom.).

"Näyttää siltä kuin me tasavaltamme elämässä lähestyisimme aikakautta, josta Lincoln sisällissodan lopussa ennustavasti puhui sanomalla:

"'Seurauksena sodasta korporatsioonit ovat päässeet valtaan ja siitä on seurauksena mädännäisyys korkeissa tasavaltamme asemissa ja maan rahavalta tulee koettamaan jatkaa hallintaansa, perustellen toimintansa kansan ennakkoluuloihin, kunnes kaikki rikkaus on kasattu muutamien harvojen käsiin ja tasavalta hävitetty. Olen tällä hetkellä huolestuneempi maani turvallisuudesta kuin milloinkaan ennemmin, vieläpä enemmän kuin sodan päivinäkään. Suokoon luoja, että epäluuloni osottautuisi perusteettomaksi.'"

Sitten tämä kapinallinen pikkuporvari vetoo Yhdysvaltain "nuoreen tasavallan kansan voimakkaaseen rakkauteen tasavaltalaisiin periaatteisiin" ja lausuu lopuksi hurskaana toivomuksena, että "on vaikeata käsittää, etteikö vielä voitaisi keksiä asteettaista, rauhallista menettelytapaa näitten suurten epäsuhtaisuuksien ratkaisuksi". — Nykyiseen muotoonsa kärjistynyt luokkataistelu ja kasaantuneen rahapääoman ja sen hallituksen häikäilemättömyys jättää tässä suhteessa riistetylle ja sorretulle luokalle kuitenkin sangen laihaa toivomisen varaa.

— Milanon "Avanti" julkaisee seuraavan tilaston fascistien julmuritöistä tämän vuoden alusta toukok. 31 p:ään saakka. Fascistit ovat murhanneet 202 työläistä; haavoittaneet 1,144. Kuninkaallisen kaartin santarmit murhasivat 44, haavoittivat 258.

Kaikki uhrit ovat olleet sosialisteja, kommunisteja ja työläisiä.

Poroksi poltettujen ja hävitettyjen työläisten asuntojen lukumäärä nousee 120; poltettujen ja hävitettyjen työväentalojen, puolueen huoneistojen, raatihuoneiden j. n. e. lukumäärä 243. Vangittujen sosialististen ja kommunististen työläisten lukumäärä on 2,240 ja fascistien arditien (huimapäiden) lukumäärä on 102.

YHTEISKUNNALLISIA JA VALTIOLLISIA VIRTAUKSIA ULKOMAILLA

RUMANIA RAJATTOMAN RIISTÄNNÄN JA RAAKUUDEN ORJAVALTIO

Wienin "Rote Fahnen" Bukarestin kirjeenvaihtaja kertoo Romanian oloista seuraavaa:

"Vain Marxin äly pystyisi kuvaamaan taloudellista, poliittista ja moraalista Romanian bojarivallan romahdusta. Hänen terävyytensä ja kirpeä pilansa, joilla hän "Kapitalistissansa on pannut pakkopaitaan "bojarien palavan hyötynälän", olisivat vieläkin tarpeellisia, jotta voisimme saada Romanian oloista oikean kuvan.

Tämä on satujen maa, jossa huimaavat arvot rehottavat, jossa "uudet" ja "vanhat' 'rikkaat apposen avoimesti voivat toimia. Tämä on valtio, jossa ihan häikäilemättä voidaan kerätä miljoonia lahjomisella, ryöstömurhilla ja rosvouksilla.

Täällä elävät vielä vallitsevat luokat, feodaaliset bojaarit, yhdessä uusien kapitalistien ja varastelevien korkeiden virkamiesten kanssa — samoin kuin keskiaikanakin. Heidän sivistymättömyytensäkin on ennallaan.

Vain heidän anastusalueensa on — ententen avulla — kasvanut. He vaitasivat itselleen vanhalta monarkialta Bukovinan, Transsylvanian ja Banatin, Venäjältä Bessarabian ja Bulgarialtakin aimo kaistaleen. Tällä tavalla on syntynyt bojarien Suur-Romania. Suur-Romania on kansallinen valtio, jossa uusilla vallatuilla alueilla vain sotilasdiktatuuria harjoittavat suur-romanialaiset upseerit ja virkamiehet puhuvat romanian kieltä. Siitä huolimatta ymmärtävät heitä hyvin sorretut, toista kieltä haastavat työtätekevät joukot, sillä heidän sanavarastonsa on jokseenkin pieni: he vaativat vain kultaa ja taaskin kultaa. Kansallisvaltio, jossa vallassaolevat luokat inhoavat äidinkieltänsä, jossa he suuruudenhulluttelussaan matkivat "ranskalaisia". Bukarestin seurapiireissä puhutaan vain ranskaa; samoin bojaari- ja suurkapitalistilehdetkin kirjoittavat vain ranskaksi. Kaikki käy ranskalaisen mallin mukaan, niin sotilas kuin diplomatiakin, joiden kustannukset ovat kohonneet muutamista miljoonista satakertaisiksi.

Mutta kehitys ei ole pysähtynyt vain kielien vaihtoon. Ylimalkaan olemme Romaniassa ja Balkannilla, sanan oikeammassa merkityksessä, s. o. rajattoman riistännän ja sivistymättömyyden alueella. Ranskalainen kulttuuri esiintyy korkeintaan Bukarestin muutamien bulewardien nimissä ja sukupolitautien huimaavan luvun muodoissa. Elegantit sanomalehdet ovat täynnään uutisia ilonpidosta ja spesialistien ilmoituksista. Aito kuva bojaarien kulttuurittomuudesta. Älkäämme unohtako myöskään parlamentin istuntoja ja pankkiasioita.

Kaikkialla löyhkää mätänemiseltä ja turmeltumiselta. Maanviljelys ja teollisuus ovat lamassa. Tuotanto on vähentynyt. Suuret maa-alueet makaavat viljemättöminä. Maareformihuijaus on epäonnistunut bojaarien puolelta. Maattomat ja rutiköyhät talonpojat eivät voi maksaa kiskurihintoja, jotka ovat kolminkertaisia vuoteen 1918 verraten.

Teollisuus on kuollut. Bojaaritalous tuhoaa kaikki mahdollisuudet, kapitalistiselleknin kehitykselle. Vain noudattamalla prinsiippiä: "enrizhezvous" — rikastukaa kuten taidatte — ja samalla pitämällä orjapalkkoja, saattoi talouselämässä syntyä nykyinen täydellinen luhistuminen.

Huolimatta mitä parhaimmista mahdollisuuksista, ovat sadattuhannet työläiset työttöminä ja nälässä. Miljaardien arvoja joutuu hunningolle, kun maahan tuodaan tavaroita, joita maassa olisi yllin kyllin. Kulkulaitos seisoo, Suur-Romaniassa on käynnissä noin 500 veturia ja Unkarista riistettyjen veturien lukumäärä nousee tuhanteen.

Mitä suurimpien rikkauksien maassa on mitä suurin köyhyys. Tämä on todellakin uskomattoman paradoksien maa, jyrkkien vastakohtien maa.

Vanhassa roomalaisessa sananlaskusta "panem et circenses" — leipää ja sirkushuvia kansalle — on täällä vain kirkollisia ja bojaarien paraateja. Joka päivä pidetään marssi- ja juhlaparaateja, joita kuningas, kuningatar, metropoliitat, piispat, ulkomaalaiset diplomaatit ja bojaarit koristavat.

Tässä maassa ei annéta mitään työttömyysavustusta eikä myöskään apua sotainvaliideille. Mutta äskettäin annettiin julkisuuteen määräys, että kuningashymniä on kuunneltava paljastetuin päin. Sotalaitoksen ja poliittisen poliisin, kuuluisan Sigurancan ylläpito maksaa vuosittain miljaardeja, mutta esikaupunkien puhdistamiseen, sairaaloille, kouluille jne. ei liikene tuskin miljoonaa.

Bukarestin parlamentissa kuulee joka päivä välikysymyksiä, joihin tähän saakka jo kaikki ministerit ja puoluejohtajat on sekoitettu. Pienempiä syytöksiä ovat miljoonien ryöstöt ja lahjomiset. Samana päivänä, jolloin sisäministeri raikuvien suosionosoitusten kaikuessa ilmoitti edustajakamarille, että kaikki kommunistiset edustajat on vangittu, koska he ovat ilmaisseet kannattavansa kolmatta internationalea, siirryttiin aivan rauhallisesti päiväjärjestyksen toiseen kohtaan: elintarveministeriössä on kavallettu lähes 9 miljaardia leitä ja sisäministeri Argetojanu on yhdessä eräiden huijarien kanssa varastanut 10 milj. kruunun varoista.

Ja vankiloissa viruu jo 30,000 kommunistia, lukuunottamatta niitä, jotka Bessarabiassa yksinkertaisesti surmattiin. Tämä on Suur-Romania, "bojaarisatujen maa."

Kenraali sen sanoi

Itämerenmaakuntalaisen saksalaisparoonin Gerichin Hbl:ssa julkaisema suorasukainen kirjoitus Saksan ja Venäjän monarkian palauttamisesta on saattanut Suomen ylimysherrat pureskelemaan toisiaan. Kirjoituksesta aiheutunut jupakka on ollut omiaan valaisemaan niitä pyrkimyksiä, joita Suomen asecellisten voimien johtavilla ylimysherroilla on olemassa.

Kenraali Gerich ehkäpä juuri Venäjän monarkistien Baijerissa pitämän kokouksen ja siellä tehtyjen suunnitelmien innoittamana joutui nyt ilmaisemaan sen, mikä hänellä, Mannerheimillä, y. m. Venäjän tsaaria palvelleilla kenraaleilla on päämääränä, mutta jota tähän mennessä on varottu sanomasta. Saksan ja Venäjän keisarivalta on palautettava ja siinä tulee olla mukana Suomenkin asevoimain, on ajatus kenraali Gerichin kirjoituksessa. Puolan, Viron ja Latvian lyhyt vapausunelma sanotaan "loppuvan kuuhun", mutta Suomen "vapausunelmasta" ei sanota vielä mitään.

Mutta "Suomen vapausunelma" ei voi myöskään toisin päättyä, kun tietää Venäjän monarkistien kannan, sen että he eivät tahdo kuullakaan nyt Venäjästä eronneiden pikkuvaltojen itsenäisyydestä.

Siis Suomen asecellisten voimien huomattava johtomies ilmoittaa juikisesti päämääräksi Saksan ja Venäjän monarkian palauttamisen. Ja tämä Gerichin julkisuuteen päästämä tunnustus ei ole hänen yksityinen, sillä ylimysherrat ja heidän lehtensä ovat todellisuudessa ilmaisseet olevansa samalla kannalla.

Kun herrat alkoivat suojeluskuntia haalia kokoon, oli silloin tunnussanana "ryssä maasta pois." Tämä tunnussana silloisissa oloissa löysi vastakaikua kaikissa piireissä, jotka eivät tajunneet sitä totuutta, että työtätekeviä riistää yhtä säälimättömästi kapitalismi, olipa se sitten venäläinen, saksalainen tai suomalainen. Venäjän tsaarin virkavalta oli Suomessa mellastanut vuosikymmenet. Maailmansodan puhjettua ja koko sinä aikana, kun tsaari kävi sotaa, tuntui Venäjän virkavallan paino yhdessä kotimaisten riistäjien kanssa entistä kovemmalta. Näissä oloissa versoi viha tsaarin kenraaleja ja sen ylläpitämää pyrokratismia vastaan entistä kiihkeämmäksi. Ja kun sitten Saksan imperialismi sodan ensi vuosina saneli tahtoaan suurista mörssäreistään, eteni voitokkaasti kaikilla rintamilla ja näytti laskevan koko maailman rautakorkonsa alle, katsoivat Suomen kapitalistit parhaaksi hyvän sään aikana ryhtyä turvaamaan tulevaisuuden rikastumismahdollisuuksiaan rakentamalla "hyviä välejä" ja etsimällä suojaa Saksan imperialismilta. Syntyi jääkäriliike, ja syntyi suojeluskuntaliike. Suurkapitalistien suojeluskunta-aatteen puolesta yltyivät kirjoittamaan ja puhumaan vielä työväenjoukkoon lukeutuneet miehet, kuten Otto Piisinen, Blomqvist y.m.

Suomen kapitalistit ja ylimysherrat saavuttivatkin sen, mihin pyrkivät. Saksalaisten järjestyneillä sotavoimilla, kalliilla, kansalta riistettyjen lunnaiden hinnalla, löivät maahan riistäjille uhkaavaksi käyneen työväenvallan, lujittivat rajattoman riistooikeuden työläisiin, talonpoikiin ja henkisen työntekijöihin nähden turvasivat riisto-oikeutensa ja korkeat asemansa luomalla itselleen aseelliset joukot. Ja vielä pitemmälle tässä suhteessa kapitalistit ja ylimysherrat pyrkivät. Sen mahdollisuuden varalta, jos oman maan aseelliset joukot tulisivat häiritsemään heidän rikastumistapojaan, heidän asemaansa ja heidän etujaan tarkoittavaa politiikkaansa, jos joukot asian selvetessä ja käsitysten laajetessa osottautuisivat epäluotettaviksi, oli näiden kaikkien seikkain varalta saatava maailman sodan voittajan Saksan keisarihuoneesta kuningas. Saksalaisen kuninkaan vaikutuksen ja auktoriteetin nojalla olisi voitu helposti saada saksalaisia sotavoimia käytettäväksi kurittamaan ja kukistamaan yrityksetkin nousta ylimysherrain tahtoa ja valtaa vastaan.

Lyhyt kuningastarina tämän viimeksimainitun seikan aivan selvästi osoitti. Ruotsalaiset ja suometarlaiset ylimysherrat juuri kuningaskysymyksessä osoittivat talonpojillekin suojeluskuntien kantajoukoille, että he eivät suvaitse ottaa heidän vaatimuksiaan huomioon. Talonpojathan vastustivat kuninkaan ottoa. Taisipa Alkio ja Kalliokin vastustaa tynkä-eduskunnassa, vaikka he myöntyivätkin "laillisuuskannastaan", hyväksymällä eduskunnan koossaolon "lailliseksi", josta oli lähes puolet edustajia sulkettu vankiloihin tai osa tapettu ja kuninkaan vaali päätettiin toimittaa ikivanhan, soveltumattoman perustuslain pykälän nojalla. Yliherrat ajoivat mistään laillisuusmuodoista välittämättä tahtonsa lävitse. Ei silloin heitä peloittanut talonpojan asecelliset uhkauksetkaan. Olihan keisari Wilhelmin sotajoukot maassa, jotka herrat olisivat vähintäkään omantunnon vaivaa lähettäneet talonpoikain niskaan, niinkuin ne lähetettiin työväenkin niskaan.

"Vapaussota" ja kuningaskysymys paljasti sittemmin talonpojille y. m. yhteiskuntakerroksille suurkapitalistien ja ylimysherrain oikeat tarkoitukset. Mutta nämä läksyt eivät olleet riittäviä. Kun herrat olivat onnistuneet saamaan asecelliset joukot käsiinsä, alistivat ne tottelemaan tahtoaan. Päivänkysymykseksi tulivat Viron retket ja Inkerin, Aunuksen ja Karjalan "kansan nousut." Sadat saivat vielä uhrata nuoren elämänsä — herrain tavoittelemain riistoalueiden vuoksi. Jokaisen "kansan nousun" takaa kohosi jonkin suuromistajan pää, joiden päämääränä oli saada anastetuksi Aunuksen ja Karjalan rikkaita metsiä vesialueita ja muita luonnonrikkauksia. Nousujen aikoina tavattiin riitelemässä sahapaikoista tai metsäalueista Supinen, Eskola, Isak Julin, Setälä tai joku muu keinotteluryhmä. "Kansan nousujen" kalliin hinnan saavat maksaa nyt työtätekevät luokat kohonneina veroina.

Mitä on Suomen kapitalistien ja ylimysherrain aikaansaama "vapaussota" ja "itsenäisyys" antanut. Asettamme tämän kysymyksen ensin talonpojan eteen, joka niin herkästi uskoi suurkapitalistien agenttien kuiskauksia "ryssäin maasta pois ajamisesta", mutta joka todellisuudessa merkitsi osaveljen, työläisten tappamista. Talonpoika, — sen me jo tiedämme — ymmärtää, että hänen palkkansa vapaussodasta ei ollut mitään muuta kuin uhrautumista suurkapitalistien hyväksi. Talonpoika jo näkee, että valkoisen Suomen "itsenäisyys" on vienyt häneltä ne säästöt, jotka hän sodan ensi vuosina sai, rahan arvon huijauksen kautta ja tehtailijain ja tukkukauppiaiden rajattoman hintakiskonnan kautta. Ja "itsenäinen" Suomi ottaa nyt ennen pitkää asettamistaan raskaista veroista talot, maat, ja karjat ja ajaa talonpojan perheineen palkkaorjuuteen. Siinä on talonpojan palkka taistelustaan suurriistäjäin ja ylimysherrain puolella. Paremmin ei tullut palkituksi virkamieskään, joka kieltäytyi palvelemasta työläisiä. Virkamiehille luvatut edut "vapaustaistelun" päätyttyä ovat osottautuneet harhakuviksi. Palkka ei riitäkkään vaatetukseen, ei kunnolliseen ruoan saamiseen, ei lasten kouluutukseen, eikä entisenlaisiin asunto-oloihin, Niin myös pikkuporvaristo pikkukauppiaat, opettajat, konttoristit siunaavat hädissään ja juoksevat sosialidemokraattien syliin, luullen sieltä asemaansa parannusta saavansa! Yleinen köyhtyminen ja verokuormien kauhut ahdistavat pikkuporvaristoakin.

Mutta katsokaapas, kutka tulokset saivat ne kymmeniin miljooniin nousevat suurriistäjien vuositulot. Ylpeästi hommaten ja alituisessa juhlahumussa elävät korkeat virkapaikat vallanneet ylimysherrat. Näin elävät ne, joiden puolesta talonpoika kävi "vapaustaistelua."

Ja nyt vannottaa rohkein "jalorotuisista": "haluaako Suomi silloin pitää sanansa ja tarttua aseisiin", silloin nim. kun tulee kysymykseen Saksan ja Venäjän monarkian uudesti synnyttäminen. Kysymys on siis senkin vallan uudelleen luomisesta, josta irroittamiseksi "vapaustaisteluun" värvättiin. Sen puolesta ovat nämä vanhat tsaarin aikuiset kenraalit useasti ennenkin sapeleitaan kalistelleet, vaikka eivät ole tarkoitustaan niin avonaisesti sanoneet kuin nyt.

Pitääkö Suomi "sanansa", tarttuuko aseisiin Saksan ja Venäjän monarkian luomiseksi, kysyvät johtoherrat suojeluskunnilta. Kysymys koskee lähinnä talonpoikia, jotka ovat suuren petoksen sokaisemina antaneet näiden ylvästelevain, ylimielisten ja sotakiihkoilijain ylimysherrain hartioillaan politikoida. "Jalorotuisten" politikka on osottautunut mielivaltaiseksi, yksilöetuja tarkoittavaksi, tuhoisaksi ja onnettomuutta tuottavaksi. Maan asujanten taloudellinen hätä on pahentunut huutavaksi. Mutta ylimysherrat aikoivat vain samaan suuntaan jatkaa.

Kenraali on asettanut julkisuuteen lähimmän tulevaisuuden poliittiset päämääränsä. Valkoisen Suomen taloudellisen tilan elämää tukahuttavat kouristukset tuntee jo palkkatyöstään elävät työläiset, talonpojat, virkamiehistö, oppineisto ja pikkuporvaristo. Nyt on helppo ratkaista. Teille talonpojat ja virkamiehistö on helppo tehdä ympärikäännös ja astua työläisten rintamaan. Me otamme teidät riveihimme.

Nevahete.